

Hvad er en god anbringelse

Leika Fuglsang, De Anbragtes Vilkår

Igår var min DAV-kollega Katja, der var på talerstolen.

Her fortalte hun jer, at hun ville rigtig gerne have haft et rigtigt hjem, hvor hun var nogens - også på den lange bane. Men hun sagde også, at hun også rigtig gerne vil have sin mors kærlighed.

Og det er det jeg vil tage fat i, her i mit oplæg.

Selvom nogle af tingene kan virke banale, er de faktisk det modsatte - de er grundlæggende.

For hvis anbragte børn og unge skal have en bedre chance i livet, så skal vi tænke systemet forfra.

og det skal vi gøre med udgangspunkt i, hvad der skaber betingelserne for et godt børneliv.

For det ved vi godt, hvad det er. Men lige nu, følelser det som om, at systemet har glemt det.

For når man anbringer et barn, påtager systemet forældreopgaven. Og det forpligter.

Det indebærer, at "kommune-mor og far" opdrager og yder omsorg.

En forpligtigelse, der selvfølgelig bør række langt ind i den unges voksenliv.

For som helt almindelig forældre, vil man jo aldrig smide sit barn for porten, ud i hjemløshed og vende dem ryggen - bare fordi de er blevet myndige.

Vi skal stoppe med at gå op i alder - men om barnet. den unge er i trivsel og selv giver udtryk for at de er klar til at flyve fra reden, til en ny sikker base.

Og her kommer jeg tilbage til, hvor Katja sluttede:

"Alle anbragte skal have voksne de kan stole på"

Børn skal have voksne, som er ægte, og som vil én. De skal være tryghedspersoner.

Og det kan sagtens lade sig gøre, selvom der er en løn i mellem barn og voksen.

Men det kræver tid, hårdt arbejde og tillid.

Derfor kræver det også, at der ikke er samme mængde skift, som der er i dag.

Skift giver nemlig ofte mening for systemet - specielt økonomisk, men det gør det bestemt ikke for barnet.

Vi skal sikre børnene det bedste match med dem og anbringelseshjem, fra start.

Hvem er barnet, og hvad er barnets behov?

Og hvilke anbringelseshjem er til rådighed?

Hvordan støtter vi bedst biofamilien i processen?

Herefter skal der investeres i en tilstrækkelig fleksibilitet, efterhånden som den anbragtes liv udvikler sig, og hvad barnet ønsker og har behov for.

Vi skal have sikret en stabil base for barnet.

Det skal selvsagt være en rar og kærlig base.

Det skal være barnets hjem, selvom det er din arbejdsplads.

Pas derfor på, med skøre regler, professionel distance, magtanvendelser, konflikter og fagsprog som definerer børnene som problembørn.

Til gengæld skal omsorg, nysgerrighed, styrker, kompetencer hos barnet, fællesskaber, venner, fritidsinteresser, dyrkes i langt højere grad!

Og det sætter rigtig høje krav til myndighed, for det kræver at I kende børnene, I har ansvaret for.

Men det kræver også at myndighed bliver styrket i deres kompetencer og ressourcer.

Men det gør også at vi bliver nødt til, i langt højere grad at evaluere anbringelser - og lytter til de tidligere anbragte.

Som en af vores tidligere anbragte tørt konstateret - Jeg har flere gange evalueret min købsoplevelse i IKEA, men aldrig min anbringelse.

Så på den ene side har vi barnets perspektiv, som essensen.

Men på den anden, er der forældreopgaven, der danner rammen om det hele.

Men selvom at forældreopgaven er blevet langt i nogle andres hænder, betyder det ikke, at far og mor skal tages ud af ligningen. Det er ikke et enten-eller. Vi skal hen i et både-og, hvor der i langt højere grad tages aktivt ansvar for forældrenes trivsel, også.

For konflikter vil altid sætte barnet i en svær situation.

Men som Katja sagde, så har vi brug for et sted at høre til. Men det kan godt være flere steder, vi hører til.

Jeg har personligt selv, mødt begge dele. altså et enten-eller og et både-og.

Jeg blev i mine første leve år, flyttet fra plejefamilie til plejefamilie til plejefamilie - fordi min mor ikke kunne være i det.

Men så kom jeg på en døgninstitution, hvor jeg fik lov at slå rod og blev mødt af overskud og omsorg. Hvor de voksne også tog ansvar for min mor og hendes behov.

Men så endte jeg i et voksen system, fordi jeg blev 18 år.

Her blev jeg mødt af et ligegyldigt tilbud med en voksen 3 timer om ugen, i en kort periode og en meget fejl fokuseret handleplan, der gjorde **mig** til et problem - og ikke mit vilkår.

Jeg har prøvet de dårlige løsninger, som vi stadig gør brug af i dag. Men lad os stoppe med, de dårlige løsninger, når vi ved hvad der skal til, for at skabe den gode anbringelse og en bedre fremtid for anbragte børn og unge.

I overskrifter kan det lyde simpelt, men 10 minutter er ikke lang tid. Derfor har vi medsendt et forbedringskatalog, med uddybende bilag.

Her har vi forsøgt at præcisere de konkrete løsninger, rettigheder og regler vi mener er nødvendige, hvis anbringelse faktisk skal give barnet mulighed for at udvikle sit fulde potentiale, og lande et bedre sted i livet.

Tak fordi i lyttede!

